

עפ"ת 63355/10/20 - מאיר כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 63355-10-20 כהן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 38211018122

בפני	כבוד השופטת גילת שלו
המערער	מאיר כהן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

ביום 24.5.20 קיבל המערער דוח הזמנה לדין, בגין עבירה של נהיגה ברכב עם נגרר, כשרשיון הרכב של הנגרר פקע למעלה משנה (פקיעה מיום 24.7.16). ביום 12.7.20 התייצב המערער בבית משפט לתעבורה באשדוד, הודה במיוחס לו בכתב האישום, ונדון לעונשים הבאים: פסילה בפועל למשך חודש; הפעלת עונש פסילה על תנאי בן 3 חודשים באופן מצטבר; הפעלת עונש פסילה על תנאי בן חודשיים באופן חופף; קנס בסך 360 ₪ בשני תשלומים, או 3 ימי מאסר תמורתו; ופסילה על תנאי.

ביום 29.10.20 הגיש המערער ערעור לבית משפט זה, במסגרתו טען כי קיבל את ההזמנה מהשוטר בתקופת הקורונה כשמשרד הרישוי סגור, וכשהתקשר אליהם נאמר לו שהוא יכול להמשיך לנהוג ברכב כל עוד הם סגורים. לדבריו, למרות שהגיש את הערעור באיחור, הוא מבקש להתחשב במצבו כי היה פעמיים בבידוד ולא יכל ללכת לדואר.

המערער רשאי היה להגיש ערעור בתוך 45 יום מיום מתן גזר הדין, דהיינו עד ליום 25.8.20; ומאחר שמועד זה נופל בפגרת בתי המשפט, היה עליו להגיש את הערעור עם תחילת שנת המשפט ביום 6.9.20.

הסמכות להאריך מועד להגשת ערעור פלילי קבועה בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, ובשונה מבהליך האזרחי, אינה מצריכה טעמים מיוחדים, בעיקר כשמדובר בבקשתו של נאשם, לגביו הנטיה תהא להתחשבות גדולה יותר, ולמתן משקל רב יותר לאינטרס הצדק.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להאריך מועד להגשת ערעור להציג קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת", ובהקשר זה על בית המשפט לשקול, בין היתר, את התקופה שחלפה מאז המועד האחרון לערעור, כאשר ככל שחלף זמן רב יותר, יגבר כוחם של השיקולים האחרים הנוטים לדחיית הבקשה, ויהא צורך בנימוקים משכנעים יותר; את הנימוקים לאיחור בהגשת הבקשה, והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכויי הלכאוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתחסם האפשרות לערעור; ומנגד יש לשקול את

עקרון סופיות הדין ואת עקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.06), בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09), ע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה (16.6.16), וב"ש 230/86 עצמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 353).

עיון בפסיקת בית המשפט העליון מעלה, כי נדחו בקשות להארכת מועד בטענה של תקלה משרדית, על אף שדובר בשיהוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 פיטוסי נ' מדינת ישראל (20.11.13)), או עקב קשיים בהסדרת הייצוג, כשדובר בשיהוי של כחמישה שבועות (בש"פ 6125/09 רבין הנ"ל).

בענייננו, לא ניתן הסבר מניח את הדעת לשיהוי הרב שחל בהגשת הערעור, כשלושה וחצי חודשים מיום מתן גזר הדין, וכמעט חודשיים מתום המועד להגשת ערעור. הטענה כי המערער נמצא פעמיים בבידוד לא הוכחה ולו לכאורה; ובכל מקרה אין מדובר בהסבר מניח את הדעת, שכן המערער יכול היה לשלוח את הערעור באמצעים אחרים פרט לדואר או באמצעות אחר, וכן יכל להגישו בתקופות בהן לא היה מצוי בבידוד.

זאת ועוד, לא מצאתי כי למערער ייגרם עיוות דין כתוצאה מדחיית הבקשה, ואף ניתן לומר כי סיכויי הלכאוריים של הערעור אינם גבוהים. כאמור, המערער הודה בעבירה בבית המשפט קמא, הגם שכבר אז העלה את הטענות שהעלה גם במסגרת הערעור, ובקשתו העיקרית היתה שבית המשפט יתחשב בגובה הקנס שיוטל עליו. במסגרת גזר הדין המפורט והמנומק, התייחס בית המשפט לטענותיו של המערער, הסביר שמדובר בעבירה של אחריות קפידה; ציין כי הרכב המדובר היה אמור לעבור שינוי מבני ולעבור בדיקה במכון רישוי, כתנאי לחידוש הרשיון, וכי למרות שמשרד הרישוי לא עבד כרגיל בתקופת ההגבלות עקב מצב החירום, הרי שמכוני הרישוי המשיכו לעבוד ולתת שירות.

יתרה מכך, העונש שהוטל על המערער אינו חמור כלל (4 חודשי פסילה בפועל, ולא 5 כפי שטען המערער בערעור), זאת בהתחשב בתקופת הפקיעה הארוכה, בקיומן של הרשעות קודמות בעבירות דומות, ובעובדה שהוטלו על המערער בעבר עונשי פסילה על תנאי אשר לא הרתיעו אותו. בית המשפט התחשב בנסיבותיו האישיות של המערער ובטענותיו לגבי מצבו הכלכלי, וניכר כי הלך לקראת המערער באופן משמעותי, הן בחפיפת אחד מעונשי הפסילה המותנית, והן בקביעת גובה הקנס ואופן תשלומו.

לאור כל האמור, אינני מתירה הגשת הערעור בחלוף התקופה הקבועה בחוק.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג חשוון
תשפ"א, 10 נובמבר
2020, בהעדר
הצדדים.
גילת שלו, שופטת